

МЪДРИ ПРИКАЗКИ

ЗА ДЕЦА И РОДИТЕЛИ

Диана Петрова

СН
СОФТПРЕС

Съдържание

Как един житен бръмбар се научи да лети	5	Лъвът и Змията	57
Замъкът на мухите	8	Господин Гнус	60
Стъкленото дърво	13	Телефонът	62
Сълънчогледовата фабрика ...	16	Живото мече	65
Малките Въпроси	18	Подписът	67
Милувка	21	Шамарът	69
Мълчаливка	24	Лоша сделка	72
Желанието на една фея	27	Лаещата сърна	76
Яг	30	Премеждията на един костъм	79
Не ме е страх от кучета	31	Маїка	80
Госпожа Нахалница	33	Братя	83
Дъга	35	Вукаї!	86
Сълънчевото момче	38	Как се чисти парк	89
Най-добрият приятел	40	Щастливиите кокошки	91
Рибешка работа	42	Злато	93
Червената роза	45	Дулката на зависимта	96
Дървозар	48	Машина за смях	98
Пясъчната книга	50	Жената джуџе	101
Зелените криле	53	Надежда без криле	103
Тризнакът на Рака	54	Плодовете на мързела	106
		Поклон	108

Как един житен бръмбар се научи да лети

реди милиони години житните бръмбари не можели да летят. Те имали крилца, но ги използвали само за да се предпазват от нападатели. Когато някое животно се приближало, разтваряли крила и го подплашвали. Хранели се с жито, разхождали се из уханните полски треви и се радвали на слънцето. Движели се бавно и трудно, защото коремчетата им тежали. Затова скакалците лесно ги намирали и ги изядвали.

На една просторна поляна край днешен Балчик живеел женският бръмбар Бука. Бука наскоро се сдобила със седем малки бръмбарчета, но не била щастлива, защото те останали без баща. Той бил излязъл един ден от дупката в прогнилото дърво, където живеели, за да търси храна, и не се върнал. Сигурно някой скакалец го бил изял. Бука дълго плакала, но нямало какво да се прави. Трябвало да събере сили, за да може сама да защитава и храни малките си. Нейната добра приятелка – калинката Кала – живеела под клоните на един шипков храст наблизо и често идвала да я утешава и да ѝ помага. Кала нямала деца и копнеела за детска глъч. Често носела храна за Бука и малките, за да не се налага приятелката ѝ да излиза и оставя малките си сами. Любимо ѝ било бръмбарчето Коко с тези малки кафяви очи и палави крачета. Той тичал и се въргалял из тревата, а майка му често го гълчала. Един ден Кала отново мъкнела огромно житно зърно за семейството на Бука към дупката на прогнилия дъб, където живеели бръмбарите. Но на няколко калинкови крачки пред входа се спряла. Дупката била разрушена, а от Бука и бръмбарчетата ѝ нямало следа. Кала заплакала:

– Мила Бука, какво е станало с теб и децата ти?

Докато се вайкала, някой я побутнал по гърба. Обърнала се, а зад нея – Коко. Тогава въздъхнала с облекчение:

– Ти си жив, милото ми бръмбарче, жив си! А аз мислех, че...
Какво е станало с майка ти, с братята ти?

Малкият Коко бил толкова уплашен, че не могъл да продума. Кала го прегърнала и го взела в своя дом под бодливите клони на шипковия храст. Когато се поуспокоил, той ѝ разказал как решил да се измъкне навън, без да го види майка му, и се скрил зад един лист наблизо. Докато стоял там и надничал иззад него, видял огромен скакалец да скача върху дупката на семейството му и да изяджа майка му и братята му.

Кала го приласкала, на хранила го и го приспала, а после се изтегнала на едно от клончетата на храста и се замислила: „Станалото, станало. А сега какво ще правим? Трябва да го заведа при друга бръмбарица и да моля да го вземат.“ На следващия ден тя казала на Коко:

– Не се бой, дете, днес ще обиколим поляната и ще ти намерим друга майка. Знам, че отначало няма да ти е лесно, но после всичко ще се оправи и ти ще заобичаш новата си майка. А и аз ще идвам често да те виждам, както преди. Нали живеем на една поляна!

Коко се просълзил, но какво можел да стори? Нямал си майка, а ако останел сам, бил обречен на сигурна смърт. Скакалците щели да го изядат.

И тръгнали те да търсят жител бръмбар, който да се съгласи да го приbere. Спрели се при един, втори, трети, но никой не искал да взима още едно дете в многобройната си челяд. Това означавало да се търси храна и за него, малките трудно щели да приемат новото бръмбарче и куп други неудобства. Вечерта Кала и Коко се прибрали под шипковия храст уморени. Щели да продължат на другата сутрин. Но тогава се повторило същото. Накрая Коко се разплакал.

Кала го помилвала и рекла:

– Не се бой, детето ми, аз ще ти стана майка.

Той все още бършел сълзите си, ала щом чул думите на калинката, се обърнал към нея:

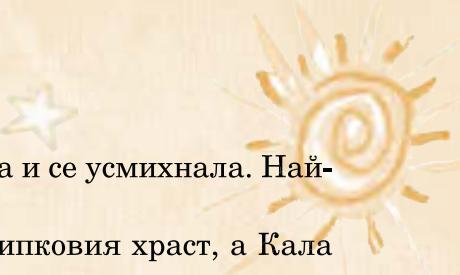
– Но ти не си жител бръмбар, не можеш да ми станеш майка.

Кала преглътнала и отговорила:

– Мога и още как. Ще бъда най-добрата майка за теб.

Коко избърсал очите си с черните си крачета и възкликал:

– Наистина ли?

Хвърлил се в обятията ѝ, а тя въздъхнала и се усмихнала. Най-сетне имала свое дете, за което да се грижи.

Така и направили. Коко заживял под шипковия храст, а Кала никога не го оставила сам. Когато се налагало да излизат, за да търсят житни зърна за Коко и цветен прашец за Кала, те винаги били заедно. Тя разказвала на Коко за растенията и животните, които опознala, и го научила на много неща, на повече, отколкото можели да знаят останалите житни бръмбари.

Коко растял и станал голям жител бръмбар, но странял от събрата си. Те постоянно му се подигравали, че е сира^к, и го наричали „Калинчо“, защото втората му майка е калинка. Кала винаги го успокоявала с много обич.

Един ден, след като се върнал натъжен от игра, той я попитал:

– Мамо, защо другите бръмбари не искат да играят с мен и ми се подиграват?

Кала се зачудила какво да отговори, погалила го и го излъгала:

– Защото знаят, че ти един ден ще се научиш да летиш, а те никога няма да могат.

– Но аз съм жител бръмбар и не мога да летя.

– Напротив, мило дете, можеш, защото сега твоята майка не е жител бръмбар.

– За какво ми е да се уча да летя? Така съм си добре – отвърнал той.

– Ако полетиш, ще можеш да отидеш на много поляни, да видиш много цветя и да усетиш вкуса на свободата – а това е недостижима мечта за другите бръмбари.

– Но аз искам само те да си играят с мен... – отвърнал Коко.

– Като полетиш, всички ще искат да бъдат с теб. И ще трябва да избирам кой от тях да ти стане приятел.

– Да тръгваме тогава – зарадвал се той.

Сърцето на Кала се свило. Нали житните бръмбари не можели да летят, а тя обещала да го научи в желанието си да го окуражи. Та може ли една майка да гледа детето си нещастно? Но ако сега разбере лъжата ѝ, ще я напусне завинаги. Тя трепнала при тази мисъл.

– Съкъпо дете... – опитала се да го разубеди, – още не си готов. А и не мисли, че ще стане от първия път, ще трябват много усилия, докато се научиш.

– Да тръгваме – повторил Коко.

Качили се на най-високата клонка на шипковия храст, а по пътя Кала отчаяно се молела Бог да ѝ помогне в тази невъзможна задача, с която са се захванали. Първият полет не бил повече от едно кратко падане, но Коко не се нарашил, защото крилата му били здрави и силни като на всеки жител бръмбар. Така се случило и втория, и третия, и четвъртия път... Коко не се предавал. Кала му вдъхвала кураж, че ще се справи, макар самата тя да не вярвала на думите си. От опитите крилата му заякнали още повече и се удължили. Той тренирал непрестанно, ден и нощ, и накрая усвоил техниката на летенето.

И ето че дошъл денят, в който успял да се задържи във въздуха.

– Виж, мамо – извикал радостно, докато пърхал с криле.

Кала не могла да повярва на очите си. Невъзможното се случило и сърцето ѝ преляло от щастие.

Коко не знаел, че може да лети. Но ето че преди хиляди години на поляна край днешен Балчик той станал първият жител бръмбар, който полетял. Другите бръмбари започнали да се учат от Коко, когото приели за свой обичан учител.

Днес житните бръмбари умеят да летят и се учат още от малки да тренират крилата си. В началото им е трудно, но с увереност и постоянство всяко житно бръмбарче се научава да лети.

Замъкът на мухите

задния двор на една къща в покрайнините на града се извисява стара топола. Тя беше засадена там, откакто беше построена къщата. Високо в клоните на тополата можеше да се види причудливо образувание.

То беше като издялано от дърво, но лъщеше на слънце то. Никой, който го забележеше, не можеше да разбере какво е.